

THƠ CHO CHỊ

Diệu Ngọc

Thương gửi chị,

Được thơ chị em vội viết về cho chị ngay vì em biết chị đang cần em như chị đã nói

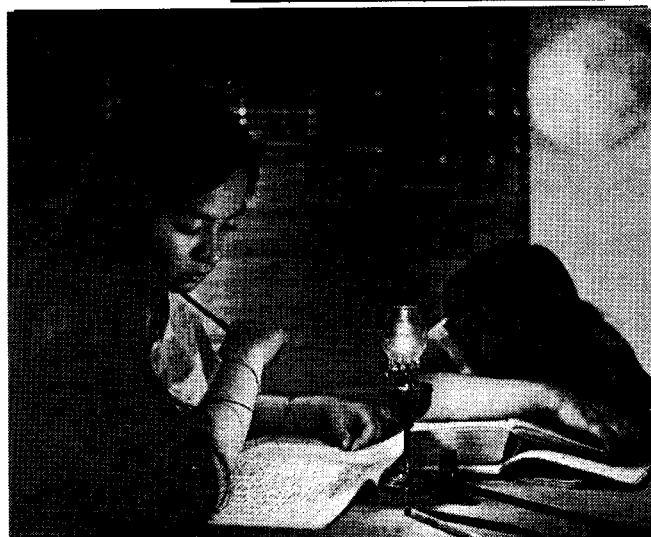
Trước hết em muốn nói với chị, theo em biết, tuy cái bệnh viêm gan C hay B là một thứ bệnh nan y nhưng không dễ gì nó "quậy" hay "vật" mình chết liền, có khi mấy chục năm hoặc đến lúc mình chết rồi nó cũng chưa có cơ hội phát ra cũng không chừng, bằng chứng là nó nằm tiềm ẩn trong cơ thể mình không biết tự thở nào, bây giờ đi thử máu mới khám phá ra...

Chị ơi, em có nghe vài người đáng tin cậy nói rằng... Đối với cái bệnh viêm gan "C" hay "B", một khi mình biết, mình hiểu nó thì không nên tạo điều kiện cho nó phát tác bằng cách giữ gìn sức khỏe, đừng làm việc quá sức (tức là làm gì thì làm nhưng khi cảm thấy hơi mệt là phải nghỉ không được cố gắng). Nhút là tự mình đừng làm suy yếu mình bằng buồn rầu hoặc lo nghĩ nhiều. Bởi vì chị có buồn khổ thì cũng không thay đổi được gì mà hãy hướng tâm tư về một đức tin.

Hơn thế nữa, mình cũng đừng tạo cơ hội cho nó quậy bằng ăn uống, những món không thích hợp, tức là không nên gặp cái gì ngon miệng là ăn mà phải biết ăn vào có lợi hay có hại, lợi nhiều hay hại nhiều cho cái bệnh của mình. Tóm lại có những điều mình nên lưu ý như sau:

I/ VỀ TINH THẦN: Đừng lo sợ, đừng buồn rầu, đừng suy nghĩ nhiều về nó mà hãy cố gắng sống như từ hồi nào tới giờ. Bởi vì mình có lo, có buồn, có sợ thì nó vẫn còn đó! Em nghĩ rằng trên đời này ai ai cũng có một cái khổ, không khổ vì bệnh hoạn thì cũng khổ vì hoàn cảnh trái lòng.

Chị có biết không, sau 75, ba của mấy đứa nhỏ bị tập trung đi tù bỏ lại một mình em vật lộn với hoàn cảnh để nuôi con. Cái khổ cùng cực đã đến với em, có lúc em nghĩ rằng rồi em sẽ xuôi tay đầu hàng hoàn cảnh bằng một cách nào đó. Cũng may em còn có lòng tin, em tin tưởng một cách đơn giản nhưng mạnh mẽ rằng không lẽ Trời - Phật lại để cho em bị gục ngã giữa đường bỏ lại các con bơ vơ sao?

"Phật Pháp" nhưng nhờ hột giống Phật mà Má em đã gieo vào lòng em từ thuở bé bằng những lần dẫn em đi chùa và bắt em chấp tay xá Phật. Chính lòng tin đó đã giúp em vượt qua hết những gian lao khổ cực đến tận cùng của thể xác và những dần vật về tinh thần, em niệm Nam Mô A Di Đà Phật, Nam Mô Quán Thế Âm Bồ Tát không ngừng nghỉ. Đi đứng nằm ngồi, lúc làm việc cũng như lúc chờ giấc ngủ ban đêm em đều niệm mấy câu mấy chữ đó. Khi hoàn cảnh thuận tiện thì niệm ra tiếng, khi có người khác ở gần thì niệm thầm trong trí.

Vừa niệm vừa tưởng tới hình ảnh Đức Quán Thế Âm Bồ Tát vì em có linh cảm rằng Đức Quán Thế Âm Bồ Tát rất gần gũi với em và không biết có phải nhờ câu niệm đó hay không mà em cảm thấy bình thản trước mọi khó khăn vất vả. Ngay lúc vượt biên em cũng nhờ mấy câu niệm Phật mà giữ được bình tĩnh trước hiểm nguy, chiếc tàu nhỏ với 173 con người, vừa người lớn vừa trẻ em, người ta chỉ ngồi co ro chơ không có chỗ để mà duỗi được hai chân ra. Tàu chở khẳm mà còn bị một trận bão long trời lở đất...!! Mưa nặng hạt, giông to gió lớn, chiếc tàu vượt biên so với biển cả không bằng chiếc lá nhỏ, lượn sóng nào cũng cao ngất trời.

Rồi cũng nhờ lòng tin đó mà em cảm thấy rất an tâm nơi xứ lạ quê người, qua tới Úc, nhờ có điều kiện thuận tiện, ở gần chùa, em đi chùa tập tụng kinh. Ban đầu lạ sau quen dần, và cũng nhờ đó em mới biết được rằng hồi trước em buồn khổ quá rồi em niệm Phật, em đã vô tình tu theo pháp môn "Tịnh độ" của nhà Phật mà em không biết! Đó cũng còn gọi là pháp môn niệm Phật.

Hơn nữa em còn thấy trong kinh "Niệm Phật Ba La Mật" có nói rằng niệm Phật còn có mấy điều lợi nữa là: (Đại ý)